

je pritisaka i poziva iz Crvene zvezde i Partizana... Ja sam prije nekoliko dana doputovao u Dalmaciju. U Hajduku se pri tome nikome nisam javio. Želio sam osobno ocijeniti situaciju. Da vidim kako izgleda među Hajdukovim navijačima. O tome sam čuo mnogo priča kojima, da budem iskren, nisam u cijelosti vjerovao. Uvjerio sam se da je ipak sve tako. Naime, otputovao sam na Korčulu, mještani su uskoro saznali tko sam i što namjeravam. Primili su me izvanredno i evo me sada tu.”

Njegov gol u Splitu u finalu Kupa protiv Sarajeva, 24. svibnja 1967. godine, obilježio je Hajdukovu povijest. Zgoditkom koji je postigao u 52. minuti za vodstvo Hajduka od 2-0 trasiran je put osvajanja prvog Kupa Jugoslavije u povijesti kluba. Zlatimir Obradov na toj povijesnoj utakmici igrao je na lijevom krilu. Treba reći da je cijeli Split nekoliko dana prije živio za tu utakmicu. Čitav Split je bio na nogama. Staro i mlado, žene i djeca, svi su željeli vidjeti susret stoljeća kako je ta utakmica u Splitu nazivana.

A, kada je utakmica završila, nad Starim placom vatromet. Čitav je Split jednim srcem, jednim grlom u toj sveopćoj grmljavini i mirijadi raketa slavio prvi zaslužni trijumf Hajduka - prvi Kup u svojim vitrinama.

Zlatimir Obradov u Hajduku je igrao do 1968. godine. U tom je razdoblju odigrao 86 utakmica i postigao čak 46 zgoditaka. Nakon igračke karijere jedno vrijeme bavio se trenerskim pozivom. U polusezoni sezone 1975./76. trener je momčadi Splita, a trenirao je i Jadran iz Ploča.

Nogometaš koji se nije dugo zadržao u Splitu, ali je tim svojim zgoditkom Sarajevu dao obol velikom klupskom trijumfu. Osvajanje kupa 1967. godine otvorilo je ponovno Hajduku put slave, koji će se superiorno nastaviti sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

Sahranjen je na Gradskom groblju u Pločama. (jg)

ALEKSANDAR KOZLINA

(20. prosinca 1938. - 10. travnja 2013.)

Još jedna istinska Hajdukova legenda 10. travnja 2013. u Novom Sadu, otišla je u povijest. Bio je miljenik Hajdukovih navijača. Istok na Starom placu bio je njegov. Znao je da Splićani vole pravi „balun“. Uživali su u njegovim vragolijama na terenu. Dobivao je ovacije kada bi kome „proturio balun“ kroz noge, pa onda varka tijelom, „lažnjak“. Protivnici su padali po travi, a navijači Hajduka uživali.

Aleksandar Kozlina bio je vezni igrač i half, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Rođen je u Donjem Skradu 20. prosinca 1938. godine. Kao dijete navijao je za Hajduk, diveći se bravurama velikog Vukasa. S nogometom je počeo još u danima djetinjstva, najprije u Vojvodini, potom u drugom novosadskom klubu - Novi Sad. Međutim, u mislima mu je bio samo Hajduk.

Kada je s prijateljem Antunom Nepilom otišao u Split kod rodbine, Kozlina se odmah uputio na Stari plac. Došavši do vrata kroz koja se izlazi na igralište, ugledao je onižeg čovjeka za kojeg su mu rekli da je trener. Izustio je: „Ja bi danas trenirao s vama.“ Trener ga pogleda i reče: „Mali, juniorski trening je završio, ovo je trening prve momčadi!“ Rekašvi to, trener se nasmijao i otišao. Momak je za njim povikao: „Zovem se Aleksandar Kozlina, nisam dijete, imam 18 godina, zapamtite moje ime!“ Taj trener je bio Ive Radovniković.

Kozlina se vratio u Novi Sad, sve je bolje igrao, pa su ga zvali Partizan i Crvena Zvezda, ali u srcu mu je bio samo Hajduk. Onda je stigao dan o kojem je stalno sanjao. Tog popodneva došla su dvojica muškaraca koji su govorili „po splitski“. Bili su to Jere Burazin i Lenko Grčić. Kad su mu rekli: „Mi smo iz Hajduka, došli smo po tebe, vodimo te autom u Split!“, nije ni sekunde razmišljao. Spakirao je stvari i pravac Split.

Kozlina je zauvijek pamtio ponovni susret s Ivom Radovnikovićem, koji mu je prišao, dao mu ruku i kazao: „Sićan te se, sićan se kad si lani tija trenirat s prvom momčadi. Ja te nisam shvaća ozbiljno. Onda su nam javili da u Novom Sadu ima neki mali Kozlina koji je odličan dribler, sitija sam se toga prezimena... Drago mi je da si s nama!”

Taj se dolazak Aleksandra Kozline u Hajduk zbilo 1958. godine, a bijeli će dres nositi punih devet godina. Odigrao je za Hajduk 177 utakmica na kojima je postigao 12 zgoditaka. U sezoni 1966./67., u kojoj je Hajduk osvojio prvi Kup Jugoslavije, Kozlina je nastupao u jesenskom dijelu.

Nakon Hajduka, od 1967. do 1973. godine igrao je u belgijskom Liegu, potom do 1975. u klubu Victoria iz Kölna, a nastupao je i za Tilleur i Borussia. U Njemačkoj je završio višu trenersku školu, a čuveni Sepp Herberger mu je bio jedan od profesora.

Državna reprezentacija predstavlja vrlo važno poglavlje u Kozlinovoj športskoj biografiji. Sudionik je OI 1960. godine u Rimu i nositelj zlatne olimpijske medalje.

Za A reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 9 utakmica. Debitirao je na prijateljskoj utakmici protiv Maroka u Casablanci 1. siječnja 1960. godine (5-0), a od reprezentativnog se dresa oprostio u Jakarti 7. prosinca 1961. godine, u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije (5-1).

Iz svojeg boravka u Splitu sjećao se razdoblja kada Hajduku nisu baš cvjetale ruže, kada su se treneri često mijenjali. Od svih tadašnjih Hajdukovih trenera, govorio je najviše mu je u srcu ostao „šjor“ Leo Lemešić. „Pravi gospodin“, divan čovjek i veliki nogometni znalac, veliki šjor Leo – naglašavao je Kozlina.

Smatrao je da mu je najveći kompliment dao pokojni Roman Garber, novinar koji je jednom napisao: „Aleksandar Kozlina svojim driblinzima podsjeća na Bernarda Vukasa!“ Potražio je Garbera i zahvalio mu. „Usporedio me je“, isticao je Kozlina, „s najvećim europskim nogometašem svih vremena, s mojim idolom Vukasom. Tresao sam se od straha kada sam s Vukasom prvi put sjeo u svlačionicu Hajduka, kada sam spoznao da ću igrati s njim u istoj momčadi. A sada me Garber uspoređuje s Bajdom...!“

Sahranjen je na gradskom groblju u Novom Sadu. (jg)

